

Arrest

nr. 293 314 van 24 augustus 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2A
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 14 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 juni 2023.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart de Somalische nationaliteit te hebben, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 29 november 2022, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (HvJ Ibrahim, pt. 84 en HvJ, Jawo, C 163/17, pt. 81). Volgens het Hof moet bijgevolg in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ Ibrahim, pt. 85 en HvJ Jawo, C 163/17, pt. 82).

Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verzoekster bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekster slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld.

Verzoekster gaat immers niet, laat staan in concreto in op en zij ontkracht noch weerlegt met haar veelal algemeen en theoretisch betoog geenszins de volgende pertinente door de commissaris-generaal met betrekking tot haar persoon, die in Griekenland internationale bescherming geniet, gedane vaststellingen:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting, gezondheidszorg en werkgelegenheid, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe géén stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen wat uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. U verklaart dat u na de toekenning van uw status het kamp moest verlaten (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 04.10.2022, verder “NPO”, p. 12). Daarop gevraagd of u dan geprobeerd heeft om een andere woonplaats te zoeken, is uw antwoord negatief, en voegt u eraan toe dat u dat niet kon omdat u geen steun had van uw familie (NPO, p. 12). U verklaart ook dat u niet heeft geprobeerd om werk te vinden, omdat er geen werk te vinden zou zijn, en omdat u ziek was (NPO, p. 12). Gevraagd hoe u weet dat er geen werk te vinden is, verwijst u naar een algemene situatie: “iedereen weet dat er geen werk te vinden is” (NPO, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u na de toekenning van uw status geen pogingen meer heeft ondernomen om medische zorgen te verkrijgen, omdat u “uit ervaring” – van tijdens de periode dat u nog verzoeker om internationale bescherming was – wist dat u niet geholpen zou worden (NPO, p. 13, p. 15). U verklaart verder ook dat u nadat u uw documenten kreeg, “heb ik besloten om naar ergens te gaan om mijn medische verzorging te krijgen” (NPO, p. 15) en herhaalt u daarna nogmaals “omdat ik uit Griekenland verliet omwille van medische verzorging” (NPO, p. 15). U toont met betrekking tot uw medische problematiek bovendien niet concreet aan dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden. Bovendien moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Bovendien slaagde u erin uw vertrek vanop het eiland Chios naar Thessaloniki te bewerkstelligen met als doel daar een reispaspoort op te halen om het land te verlaten (NPO, 13), wat u daarna ook quasi onmiddellijk deed, wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. Zo heeft u heel uw periode in Griekenland op het eiland Chios verbleven, bent u vervolgens naar Thessaloniki gegaan om uw reispaspoort op te halen om vervolgens na vijftien dagen (in Thessaloniki) Griekenland meteen te verlaten. Hierbij moet bijgevolg worden vastgesteld dat u relatief korte tijd na de toekenning van uw status vertrokken bent (uw status werd officieel toegekend op 4 januari 2021 en u kwam aan in België op 3 november 2021), wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen, wat ook uit uw eerder vermelde verklaringen blijkt. Ook dient te worden opgemerkt dat de aan u uitgereikte verblijfsdocumenten door de Griekse instanties nog steeds geldig zijn gezien uw verklaringen dat deze documenten een geldigheidsduur van drie jaar hadden.”

De Raad wijst erop en onderstreept dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen mogen niet, laat staan genoegzaam blijken uit verzoeksters verklaringen en gedragingen. Gelet ook op de vaststelling dat zij Griekenland vrij snel heeft verlaten nadat zij er

internationale bescherming verkreeg, blijkt dat verzoekster niet de intentie had om er een leven en een duurzame toekomst op te bouwen. Integendeel zelfs, aangezien verzoekster niet veel later nadat zij als begunstigde van internationale bescherming erin slaagde om haar reispaspoort op te halen, Griekenland heeft verlaten.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigten van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigten zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoekster, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. Verzoekster maakt echter niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die ze er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonst. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan te hebben uitgeput.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekster evenwel in gebreke blijft.

Verzoekster toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift -waarin zij soms in de meervoudsvorm over zichzelf spreekt en gewag maakt van een gezin, terwijl nergens uit het dossier blijkt dat het in casu niet louter om verzoekster alleen gaat en er sprake zou zijn van een gezin-, de algemene situatie in Griekenland aan de kaak stelt, blijkt uit niets dat zij dit in Griekenland zelf niet, bijvoorbeeld met de hulp van een advocaat of organisaties, kon/kan aankaarten of op hoger supranationaal, Europees niveau. Dienaangaande dient te worden benadrukt dat het overeenkomstig het hoger aangehaalde beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten aan verzoekster toekomt om het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden in concreto te weerleggen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

Waar in het verzoekschrift, wijzende op de voor de Raad onbekende “onderhoudsplicht”, wordt voorgehouden dat dient te worden nagegaan in welke situatie verzoekster zou verkeren in het geval zij zou worden teruggezonden naar Griekenland en of zij zal kunnen genieten van de basisrechten en van een effectieve bescherming, beklemtoont de Raad dat het in de eerste plaats verzoekster zelf toekomt om aan te tonen dat de bescherming die haar in Griekenland werd verleend niet (langer) effectief of toereikend was. Zij blijft hier echter in gebreke.

Verzoekster toont namelijk niet concreet aan dat zij in Griekenland de aan haar status verbonden rechten en voordelen niet (langer) zou kunnen laten gelden en dat zij er, buiten haar eigen wil en persoonlijke keuzes, in een in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

5. In de mate verzoekster haar vrees voor vervolging uiteenzet ten aanzien van haar land van herkomst Somalië en zij tevens stelt er bij terugkeer een risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat haar verzoek om internationale bescherming in voorliggend geval als niet-ontvankelijk wordt verklaard in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op grond van de vaststelling dat zij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Verzoeksters verwijzing naar de motieven die haar ertoe hebben aangezet om haar land van herkomst oorspronkelijk te verlaten en/of om niet terug te keren, kan niet dienstig worden aangevoerd daar zulk een aspect niet het voorwerp noch de kern uitmaakt van de bestreden beslissing.

6. Derhalve lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 30 juni 2023 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP verwijst naar de schriftelijk gemotiveerde VTH van Mr. WALDMANN. Zo vermeldt ze de schending van art. 3 EVRM in Griekenland bij de statushouders, het ASYLOS-verslag 22, waarbij VzP heel specifiek antwoordt op het interstatelijke vertrouwensvermoeden dat niet beantwoord wordt in Griekenland. Individueel blijkt VzP last te hebben van een zeer zware besnijdenis, ze werd geopereerd aan een cyste in België, vrouwen hebben het extra moeilijk in Griekenland wat betreft toegang tot sociale bijstand en medische zorgen, de toestand is meer dan problematisch. VzP verwijst naar haar verzoekschrift en vraag tot horen.”

4.1. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij op 19 juni 2023 een vraag tot horen heeft ingediend.

De Raad benadrukt dat een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092). Dit verzoek mag zodoende niet beschouwd worden als een bijkomende memorie.

In voormelde op 19 juni 2023 ingediende vraag tot horen vraagt de verzoekende partij niet slechts gehoord te worden, maar geeft zij eveneens een verdere toelichting. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde toelichting geen rekening gehouden worden.

4.2. In voormelde beschikking werd de door de verzoekende partij bijgebrachte (landen)informatie in acht genomen, op basis waarvan wordt vastgesteld en erkend dat de situatie voor statushouders in Griekenland erg precair is. Uit die beschikbare landeninformatie blijkt evenwel niet dat de situatie er van die aard is dat elke statushouder in of bij terugkeer naar Griekenland zich in een staat van zeer

verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien.

Tevens wordt in voormelde beschikking geduid dat het de verzoekende partij toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie. Voorts wordt in de beschikking uitgebreid ingegaan op de verzoekende partij haar persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat zij niet aantoonde dat zij persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

Door ter terechtzitting algemeen te verwijzen naar het ASYLOS-verslag 2022, te stellen dat het interstatelijke vertrouwensvermoeden niet beantwoord wordt in Griekenland en de moeilijke (levens)omstandigheden voor (vrouwelijke) begunstigten van internationale bescherming in Griekenland aan te halen, werpt zij hier geen ander licht op. Dit volstaat immers evenmin om zonder meer aan te tonen dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Zoals reeds benadrukt, komt het overeenkomstig het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten aan de verzoekende partij toe om het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden *in concreto* te weerleggen. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te halen die maken dat in haar persoonlijk geval haar situatie in Griekenland er een was van of bij terugkeer naar Griekenland een situatie van materiële deprivatie dreigt. In dit verband moet, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie waar eerder al naar werd verwezen, rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

De verzoekende partij geeft ter terechtzitting verder aan dat zij last blijkt te hebben van een zware besnijdenis en dat ze werd geopereerd aan een cyste in België. Zij meent dat vrouwen het extra moeilijk hebben in Griekenland wat betreft de toegang tot sociale bijstand en medische zorgen. De toestand is meer dan problematisch, zo stelt zij.

In dit licht kan vooreerst worden aangestipt dat in voormelde beschikking met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland niet zou kunnen doen gelden. Zij heeft hiertoe immers geen, minstens niet de redelijk van haar te verwachten stappen gezet. Meer specifiek wat het verkrijgen van medische zorgen betreft, blijkt uit haar verklaringen dat zij hiertoe na de toekenning van haar status geen pogingen meer heeft ondernomen. Ook een zoektocht naar een woonst of tewerkstelling ondernam de verzoekende partij niet, zo verklaart zij. Dat vrouwen het extra moeilijk hebben in Griekenland wat betreft de toegang tot sociale bijstand en medische zorgen, wordt verder door de verzoekende partij slechts geponeerd, doch niet geconcretiseerd. Bij gebrek aan aangetoonde ernstige inspanningen, blijft de verzoekende partij in gebreke ook dit *in concreto* hard te maken. Tevens wordt in het licht van het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting eraan herinnerd dat haar gedragingen nochtans blijken geven van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. Zij slaagde er immers in haar vertrek vanop het eiland Chios naar Thessaloniki te bewerkstelligen met als doel daar een reispaspoort op te halen om het land te verlaten, wat zij daarna ook bijna onmiddellijk deed. De verzoekende partij haar verklaringen getuigen dan ook niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen.

De verzoekende partij gaat ter terechtzitting niet in op de gronden van voormelde beschikking zodat zij er niet in slaagt er afbreuk aan te doen. Zij geeft slechts aan dat zij last blijkt te hebben van een zware besnijdenis en dat ze werd geopereerd aan een cyste in België. Uit de aanvraag voor desinfectie, de opnamefiche voor het dagziekenhuis of het attest van het Rode Kruis, die door de verzoekende partij werden gevoegd bij haar verzoek om internationale bescherming blijken de vermelde last en operatie aan een cyste echter niet. De verzoekende partij geeft ter terechtzitting geen verdere toelichting, laat staan dat zij geobjectiveerde (medische) stavingstukken aanreikt die een bijzondere kwetsbaarheid aantonen en, in de mate verdere opvolging noodzakelijk is, zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische hulp en/of sociale bijstand.

De verzoekende partij toont dan ook thans niet aan dat haar (fysieke) kwetsbaarheid het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij in Griekenland zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij ter terechtzitting de schending aanstipt, en 4 van het EU Handvest (*Ibid.*, Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Door ter terechtzitting op algemene wijze het systeem in Griekenland te beschrijven als meer dan problematisch en aan te halen dat vrouwen het in Griekenland extra moeilijk hebben, brengt zij dit besluit niet aan het wankelen. Zoals geduid in voormelde beschikking komt het de verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, *in concreto* aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland. Gelet op het gebrek aan effectieve pogingen hiertoe, terwijl zij wel niet veel later nadat zij als begunstigde van internationale bescherming erin slaagde om haar reispaspoort op te halen, Griekenland heeft verlaten, blijft zij hier manifest in gebreke. Zij toont wederom niet aan de middelen die het recht en haar status als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland haar bieden terdege te gebruiken, deze afdoende te hebben benut, laat staan te hebben uitgeput. Des te meer omdat de verzoekende partij verklaarde dat haar verblijfsdocumenten voor drie jaar geldig zijn. Zij maakt geenszins aannemelijk dat zij haar verblijfsvergunning vernietigd heeft of dat zij geen duplicaat kan bekomen. Een dergelijke verblijfsvergunning (ADET) laat haar toe te beschikken over een AMKA waardoor zij gezondheidszorg en medicijnen kan krijgen onder dezelfde voorwaarden als de Griekse onderdanen. De verzoekende partij gaat hier aldus geheel aan voorbij, minstens dient te worden vastgesteld dat zij geen concrete elementen bijbrengt die aan het voorgaande afbreuk doen.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar haar verzoekschrift, blijft de verzoekende partij eveneens in gebreke concrete opmerkingen aangaande de in voormelde beschikking opgenomen gronden te formuleren en gaat zij ook hierbij in het geheel niet in op deze gronden. Derhalve voert zij met deze algemene verwijzing naar haar verzoekschrift geen concrete en valabele argumenten aan die deze gronden ontkrachten of weerleggen.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij zich in wezen louter beperkt tot het voeren van een algemeen betoog waarin zij algemene kritiek uit, op algemene wijze problemen aanhaalt en aangeeft het niet eens te zijn. Zij blijft echter in gebreke daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren die afbreuk doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven. De verzoekende partij toont bijgevolg, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissing en beschikking gedane vaststellingen, niet aan dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter
griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS